

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5299/2019
25.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Вуковић, адвокат из ..., против тужених Града Ужице и Месне заједнице Равни из Равни, чији је заједнички заступник Градски правобранилац, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5973/18 од 06.08.2019. године, у седници одржаној 25.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5973/18 од 06.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 2885/16 од 26.06.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се према туженима утврди да је искључиви власник малопродајног објекта, приземља које се налази у ... у Ул., изграђеног на к.п. .../..., површине 216 м², ближе описан у ЛН ... КО ..., те да тужени признају, трпе и дозволе упис права својине тужиоца на наведеној непокретности у јавни регистар права на непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.500,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 5973/18 од 06.08.2019. године, одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014, 78/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу

равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Наиме, из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац, као купац, закључио уговор о купопродаји са ЗЗ "...", као продавцем, чији је предмет малопродајни објекат саграђен на к.п. .../... КО ..., а чије утврђење својине тужилац тражи у тужби. У катастру непокретности наведени малопродајни објекат је уписан као јавна својина Града Ужица. Како је у конкретном случају тужилац закључио уговор о купопродаји наведене непокретности са невлашником (ЗЗ "..."), то предметна уговорна обавеза не постоји и чини да уговор о купопродаји није настао. У таквој ситуацији не постоји релевантан правни основ за стицање права својине тужиоца који је предмет тужбеног захтева. Поред наведеног, разлози на којима су засноване нижестепене пресуде нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу неоснованости тужбеног захтева. Такође, тужилац није доказао да постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Првостепени суд је вредност предмета спора у овој парници утврдио у износу од 1.000.200,00 динара.

Имајући у виду да је предмет спора имовинско-правне природе у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом чланова 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић